

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **P. T. L.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvale bytem Vietnamská socialistická republika, H. N., v České republice bytem C., zastoupeného advokátem *Mgr. Petrem Václavkem*, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3 (dále jen *žalovaná*), v řízení o žalobě ze dne 3.12.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 24. listopadu 2014 č.j. X o *stanovení nové lhůty k vycestování*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby zdejšímu soudu dne 4.12.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

*Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24.11.2014 č.j. X, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dle něho v rozporu se zákonem, proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení a požadoval i přiznání náhrady nákladů řízení bez specifikace. Také namítal, že žalovaná porušila své povinnosti orgánu odvolacího, když nepostupovala v souladu s ust. § 89 správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen *SŘ*), nijak nezohlednila jím uplatněné námitky a nezahrnula je do rozhodování o odvolání, i když sice mění napadené rozhodnutí, avšak toliko s poukazem na formální pochybení, když dle přesvědčení žalovaného neplyne z napadeného rozhodnutí*

dostatečně vztah nového rozhodnutí k rozhodnutí předchozímu. Žalobce v podaném odvolání argumentoval zejména proti délce doby, která je k vycestování z území stanovena. Ve vztahu k námitkám proti nepřiměřené délce stanovené lhůty (30 dnů), která je s ohledem na osobní poměry zcela nedostatečná k obstarání nezbytných záležitostí (*ukončit své aktivity na území ČR, zajistit rodinu a rozloučit se s ní, obstarat vše na cestu a následný pobyt v domovské vlasti*), však žalovaná jím uplatněné námitky prakticky přechází, když poukazuje zejména na dobu, která již uplynula od předchozího rozhodnutí o vyhoštění a možnost se na vycestování připravit a absenci důvodů pro vycestování. Dále namítal, že ačkoliv jistou, i když nedostatečnou argumentaci ve vztahu k délce lhůty k vycestování obsahuje rozhodnutí správního orgánu žalovaného, zcela takové úvahy absentují v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež zcela rezignoval na povinnost odůvodnit své rozhodnutí, kdy v podstatě konstatoval absenci překážek ve vycestování, ale zdůvodněním délky doby pro vycestování se nezabýval vůbec, čímž byla omezena i možnost argumentace v podaném odvolání, neboť žalobce v podstatě neměl proti čemu brojit. Také uvedl, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí o stanovení lhůty bylo vydáno na základě § 118 zákona, má žalobce za to, že je nezbytné vztáhnout i na takové rozhodnutí souvisejí ustanovení zákona, tj. § 172 odst. 3 (*žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu*). (K žalobě byla připojena kopie části napadeného rozhodnutí.)

Napadeným rozhodnutím ze dne 24.11.2014 žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov, ze dne 20.8.2014 č.j. X ve věci stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na vydané rozhodnutí o správním vyhoštění dne 5.12.2013 pod č.j. X, neboť odvolací námitky neshledala oprávněnými, jelikož správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu se zákonem, neboť jak vyplývá z § 101 písm. c) SŘ, dle něhož *lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon*. Žalovaná popsala průběh řízení, kdy Krajský soud v Plzni pod č.j. 17A 17/2014-62 zamítl dne 26.5.2014 žalobu žalobce, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2014 č.j. X o správním vyhoštění, proto dne 24.7.2014 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení dle § 101 písm. c) SŘ a dne 20.08.2014 vydal rozhodnutí, jímž stanovil dle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky* (dále jen **zákon**), dobu k vycestování z území ČR ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo uvedeno, že lze považovat námitky týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života žalobce za irelevantní, neboť toto řízení je vedeno za účelem vydání nového rozhodnutí, kterým má být stanovena nová doba k vycestování z území ČR a pokud bylo žalobci již dne 5.12.2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, již tímto dnem je minimálně srozuměn s tím, že jeho vycestování z území může nastat. Žalobce namítá nedostatečné stanovení doby k vycestování až v rámci odvolacího řízení, tedy v okamžiku, kdy povinnost vycestování z území ČR se stala aktuální, přičemž v řízení na I. stupni svého práva vyjádřit se k věci, případně doložit důvod nemožnosti vycestování, vůbec nevyužil. Pokud tedy namítá, že lhůta nebyla stanovena dostatečně, nelze k tomu přihlídnout zejména z důvodu, že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by mu ve vycestování bránily a lhůta k vycestování v délce třiceti dnů se tak jeví zcela dostačující.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 14.1.2015 závěrem navrhla zamítnutí žaloby a souhlasila také, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání, když setrvala na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a má za to, že nová lhůta 30 dnů k vycestování z území ČR byla stanovena správním orgánem I. stupně v dostatečné délce poté, co marně uplynula doba k vycestování stanovená rozhodnutím o správním vyhoštění č.j. X dne 5.12.2013, a tento správní orgán se délkou stanovené lhůty k vycestování řádným a dostatečným způsobem vypořádal v předmětném rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle žalované na obecně formulované námitky žalobce (ukončení aktivit, zajištění rodiny, zajištění letenky atd.) nelze přihlídnout, neboť již v době vedeného řízení o správním vyhoštění nezpochybňoval neoprávněnost svého pobytu.

*Ze zaslaného správního spisu žalované vyplývá, že všechny skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 24.11.2014 odpovídají obsahu spisu. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov (dále jen **PČR Sokolov**), vydalo dne 24.7.2014 pod č.j. X oznámení o zahájení správního řízení ve věci vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) SŘ o stanovení doby k vycestování z území ČR podle § 118 odst. 3 zákona, které bylo doručeno zástupci žalobce advokátovi Mgr. Petru Václavkovi, neboť proti rozhodnutí žalované ze dne 10.3.2014 o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5.12.2013 o správním vyhoštění (*také byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok a doba k vycestování z území ČR ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění*), byla podána u Krajského soudu v Plzni žaloba, která má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a když tato byla rozsudkem č.j. 17A 17/2014-62 dne 25.6.2014 zamítnuta (*právní moc 3.7.2014*), již marně uplynula doba k vycestování, která byla v daném případě vázána na právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění (tj. 11.3.2014). Rozhodnutím PČR Sokolov ze dne 20.8.2014 č.j. X byla dle § 118 odst. 3 zákona žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že pokud by podle tohoto rozhodnutí měla doba k vycestování z území začít běžet v době vynětí cizince z působnosti zákona z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu; v novém řízení, v jehož průběhu se žalobce k věci vůbec nevyjádřil, bylo využito podkladů původního rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti rozhodnutí ze dne 20.8.2014 bylo podáno včasné odvolání, o němž žalovaná rozhodla dne 24.11.2014, které nabylo právní moci téhož dne, tj. rozhodnutím napadeným projednávanou žalobou.*

*Žalobce po doručení vyjádření žalované v podání dne 28.1.2015 sdělil, že trvá na nařízení jednání a zároveň požadoval náklady řízení ze 3 úkony. Po nařízení jednání na den 12.2.2015 bylo soudu doručeno další *podání zástupce žalobce ze dne 29.1.2015*, kdy sdělil, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání a požadoval náklady řízení v celkové částce 8.228,-Kč, proto rozhodl soud o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.), neboť účastníci projevíli s takovým postupem souhlas.*

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob

v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (24.11.2014)*, a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Podanou žalobou se žalobce domáhá z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24.11.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o opaku. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť nepostrádá náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 SŘ, a žalovaná popsala v odůvodnění průběh řízení, vyjádřila se ke všem odvolacím námitkám a žádnou neshledala důvodnou, proto odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 20.8.2014, když konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 SŘ a odvoláním napadené rozhodnutí podle § 101 písm. c) SŘ bylo aplikováno v souladu se zákonem, neboť doba k jeho vycestování z území ČR stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění dne 5.12.2013 ve smyslu § 118 odst. 3 zákona marně uplynula.

V této věci žalobce neprokázal pochybení žalované při vydání rozhodnutí ze dne 24.11.2014, jímž jeho odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila, ale nezměnila je, ač jeho změnu žalobce v žalobě uvedl, ale bez specifikace. Ani soud nezjistil vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí a i předcházejícího rozhodnutí ze dne 20.8.2014, jelikož bylo postupováno ve smyslu § 101 písm. c) SŘ umožňující správnímu orgánu novým rozhodnutím z vážných důvodů dostatečně stanovit či změnit lhůtu ke splnění povinnosti, stanoví-li tuto možnost zákon. Novým rozhodnutím ve věci nedochází k nápravě případných vad předcházejícího rozhodnutí či řízení před jeho vydáním, ale jedná se o nové posouzení již pravomocně skončené věci o správní vyhoštění žalobce za stejných či změněných výchozích podmínek, kdy marně uplynula lhůta stanovená k vycestování z území ČR, jelikož žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto novým rozhodnutím ze dne 20.8.2014 o stanovení lhůty k vycestování z území ČR nedošlo a ani nemohlo dojít ke změně výrokové části rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR a členských států Evropské unie, neboť se jedná o samostatné řízení vztahující se toliko ke stanovení nové doby k jeho vycestování z území ČR ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Za zjištěného stavu proto soud žalobu žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno, neshledal důvodnou, neboť žalobní námitka o nedostatečnosti stanovené lhůty k vycestování není opodstatněná, jelikož již nejméně od 5.12.2013 je žalobci známo, že bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, což bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalované dne 10.3.2014 a poté i zmíněným pravomocným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25.6.2014, tudíž se pro něho nejedná o žádnou novou informaci a měl tedy více než dostatek času na obstarání nezbytných záležitostí osobního charakteru nikoli pouhých 30 dnů, jak argumentoval. Soud také neshledal, že by žalovaná nezohlednila a nezahrnula do rozhodování o odvolání žalobce jeho námitky, jelikož se k nim vyjádřila na třetí straně rozhodnutí a důvodnými je neshledala. Žalobce se na území ČR zdržoval protiprávně a nevyužil opakovaně udělených výjezdních příkazů na dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území ČR po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dne 15.3.2013, jak vyplývá z odůvodnění shora zmíněného rozsudku zdejšího soudu č.j. 17A 17/2014-62 ze dne 25.6.2014, přesto neustále požaduje prodloužení lhůty k vycestování z území a v podstatě se dovolává toho, aby v jeho případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jejíž pravomoci je stanovení podmínek, za nichž stát umožní cizincům pobyt na svém území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu cizinců. Za dané situace si žalobce musel být dostatečně vědom, a nepochybně si toho i vědom byl, že zde pobývá bez právního důvodu a nemůže tedy očekávat, že jeho protiprávní jednání bude nadále tolerováno. Lichá je i námitka žalobce, že po rozhodnutí soudu se ani na vycestování připravit nemohl, neboť neměl stanovenou žádnou legální lhůtu k opuštění území, jelikož ani jeho žaloba nebyla úspěšná a bylo mu nepochybně známo z předcházejícího řízení či přinejmenším jeho zástupci, že dle 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů, tudíž se nejednalo o žádnou nepředvídatelnost. Rovněž je nesprávný jeho závěr o tom, že podání žaloby v této věci má odkladný účinek jako v případě podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění cizince, jelikož v projednávané věci se nejedná o správní vyhoštění žalobce, o tom již bylo rozhodnuto i pravomocně soudem, ale toliko o stanovení nové lhůty k vycestování z území, když původně stanovená (30 dnů) marně uplynula z objektivních důvodů. Navíc, jestliže v ČR má žalobce dle svého tvrzení prakticky celou rodinu, o to více je překvapující, že se dostatečně nesnažil svůj pobyt v ČR legalizovat. Se závěry žalované se ztotožňuje i soud, který odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je známo všem účastníkům řízení.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než *žalobu zamítnout* ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žalovaná postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu dle názoru soudu, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila § 3 ani jiné paragrafy správního řádu, jelikož postupovala v průběhu řízení řádně. Žalovaná se sice dopustila písařské chyby, kdy v záhlaví rozhodnutí uvedla datum rozhodnutí PČR Sokolov 5.12.2014 místo správného 5.12.2013 a dále na straně 3 v prvním odstavci začínajícím slovy: Odvolací orgán má ... uvedla § 101 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. místo správného zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád), avšak tyto písařské chyby jsou zcela bez vlivu na správnost a zákonnost rozhodnutí, když z obsahu rozhodnutí je zřejmé, že tyto údaje jsou v jiné části tohoto rozhodnutí uvedeny správně.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšná žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 5. února 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně